

FEM PARAL·LEL

PUBLICACIÓ MENSUAL
Fundació privada El Molino
Octubre 2009

Nascut a Barcelona (1965), casat i amb dos fills, va passar la infantesa al nucli antic del barri de Sant Gervasi, on els seus pares s'havien instal·lat per obligacions del negoci familiar després d'haver residit a Ciutat Vella i l'Eixample. Els seus avis eren originaris de la comarca del Pallars Jussà i s'havien traslladat a Barcelona els primers anys del segle XX.

Va cursar estudis primaris i secundaris a l'Escola Sant Gregori. Posteriorment va obtenir la llicenciatura i un màster en Administració i Direcció d'Empreses per ESADE.

El seu primer contacte amb la política va ser quan, el setembre de 1976, a l'Escala, va assistir a un míting del Reagrupament Socialista protagonitzat per Josep Pallach. Des de 1987 és militant del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC).

La vinculació de Jordi Hereu a l'Ajuntament de Barcelona va començar l'any 1997, quan va ser nomenat gerent de les Corts. Dos anys després, arran de les eleccions municipals de 1999, va ser designat regidor d'aquest Districte, càrrec que va ocupar durant quatre anys. Entre altres accions, va impulsar la rehabilitació del Casc Antic, la reforma de la Colònia Castells i la reordenació de l'anomenada Porta Nord de la Diagonal.

El 2003 va ser nomenat regidor del Districte de Sant Andreu i regidor de Seguretat i Mobilitat.

Compaginant totes dues responsabilitats va dur a terme iniciatives molt significatives, com la creació de zones d'aparcament per a veïns (l'àrea verda), mesures de pacificació del trànsit i la modernització de la Guàrdia Urbana de Barcelona, coincidint amb el desplegament dels mossos a la ciutat.

L'abril de 2006, i fins que va ser elegit alcalde, va ser portaveu del govern municipal i cinquè tinent d'alcalde, responsable de les regidories de Mobilitat i de Participació Ciutadana, Solidaritat i Cooperació, i president del Consell del Districte de Gràcia. Al juny de 2007 va ser reelegit alcalde de Barcelona, en haver guanyat les eleccions municipals.

Les prioritats que l'alcalde s'ha marcat per al present mandat, que es perllongarà fins a la primavera de 2011, les ha resumit en tres eixos centrals: cohesió, creativitat i capitalitat.

Cohesió social i territorial per garantir un nivell de benestar i de qualitat urbana que arribi a tots els ciutadans i a cadascun dels 73 barris que formen Barcelona, i que es concreta en polítiques actives en educació, atenció social, habitatge, equipaments i serveis. **Creativitat** com el tret diferencial que situa Barcelona en plenes condicions de generar desenvolupament econòmic, excel·lir en àmbits clau com la innovació, la recerca, les noves tecnologies o la cultura. I **capitalitat**, una condició inherent de la ciutat, un vincle estret amb el país del qual Barcelona vol ser motor i que requereix fer un salt endavant en infraestructures, en transformació urbana i recursos a l'altura de les seves aspiracions i potencialitats.

Jordi Hereu i Boher és l'alcalde de Barcelona des del 8 de setembre de 2006. Entén l'acció política des de la proximitat als interessos, els problemes i els anhels dels ciutadans. Ho entén a partir d'uns determinats valors. Les seves paraules són il·lustratives en aquest sentit: "Les ciutats que progressen se sustenten en determinats valors col·lectius, que són l'essència de la vida en societat i allò que en últim terme determina la fortalesa. Llibertat, igualtat, solidaritat, diàleg, convivència, respecte, confiança: aquests valors defineixen i expliquen Barcelona".

Pregunta obligada: Sr. Alcalde, quin és el seu primer record del Paral·lel?

"El meu record d'infància del Paral·lel és un record més aviat viscut en tercera persona. Recordo la paraula 'Paral·lel' associada a sobretaules, quan els pares explicaven la darrera obra de teatre que hi havien anat a veure i a la conversa sorgien noms com L'Arnau, El Molino o el Poble-Sec... Eren converses carregades de complicitats, sobreentesos i alguna que altre picada d'ullet."

el Broadway català és una iniciativa necessària, intel·ligent i molt oportuna que compta amb la complicitat de comerciants, veïns, empresaris, intel·lectuals, artistes i de l'Ajuntament de Barcelona. Junts ho aconseguirem. FEM Paral·lel és una mostra més de la vitalitat de la societat civil barcelonina. Una ciutadania activa genera sempre iniciatives amb un efecte multiplicador positiu al barri i al conjunt de la cohesió de la ciutat."

Com creu que pot esdevenir el Paral·lel en els propers 5 anys?

"Un cop conclòs el procés participatiu per transformar la Diagonal en un eix ciutadà **ens plantejem iniciar la transformació de l'altra gran avinguda de Barcelona, que no és altra que la del Paral·lel.** Estem valorant i analitzant el procediment que seguirem en la transformació d'aquesta artèria de la ciutat i estem contemplant, entre d'altres opcions, obrir un procés participatiu semblant al de la Diagonal. Una cosa és clara: la transformació del Paral·lel la farem amb el consens, el diàleg i l'acord de totes les parts implicades."

**Jordi Hereu,
alcalde de Barcelona**

Com veu el Paral·lel i el barri del Poble-sec? Què troba que el caracteritza?

"El barri del PobleSec és un dels barris amb més carisma i amb més solera de Barcelona. **Cal recuperar l'esplendor del seu passat i aquesta justícia històrica passa per fer tornar a batejar amb força i creativitat la seva artèria principal que no és altre que el Paral·lel.** Cal que aquesta avinguda connecti el mar amb la muntanya de Montjuïc i repregui el seu esperit ciutadà i participatiu. El Paral·lel ha de deixar de ser una via de pas, de trànsit, per recuperar la seva vida ciutadana, la seva vitalitat com a barri, que tant l'ha caracteritzat. **La recuperació d'El Molino ha de ser el motor d'aquesta transformació que ens ha permès relligar els districtes de Ciutat Vella i l'Eixample amb Sants-Montjuïc.**"

Alcalde, com valora la signatura del conveni amb al Fundació El Molino - FEM?

"El valoro del tot positivament. Comparteixo i subscribo de cap a peus tots i cadascun dels reptes que s'ha proposat la Fundació. **La transformació del Paral·lel en**

Alcalde, comprometi's amb una actuació concreta pel Paral·lel dintre del seu mandat...

"M'agradaria inaugurar aquest mandat el nou Molino." Ens ho diu sense dubtar.

I què en pensa de la necessitat de crear un espai d'oci i de consum cívic, segur i sostenible pels ciutadans i turistes, que, no ens en podem oblidar, representen un 16% del PIB de la ciutat?

"Crec que reconvertir el Paral·lel en un eix cultural, d'oci i de comerç és apostar per recuperar la memòria històrica del barri mantenint el seu esperit i la seva vocació de barri cultural i teatral, com no podria ser d'altre manera, ja que el Paral·lel és l'avinguda de Barcelona que més teatres allotja. Unir el World Trade Centre amb les Arenes, el mar amb la plaça d'Espanya i el Port amb la Fira són avui una prioritat de la Barcelona del segle XXI. **Cal relligar el territori per cohesionar-lo i dinamitzar l'activitat econòmica, social, cultural i comercial d'un dels barris, repeteixo, amb més carisma de Barcelona, bressol d'artistes i, ben aviat, motor creatiu i cívic.**"

editorial

CIUTAT VELLA

Ciutat Vella es el corazón de la ciudad, y desde que el diario *El País* mostró las imágenes de unas prostitutas atendiendo a sus clientes en las arcadas de la Boquería, se ha levantado la veda y pocos son los que no opinan sobre ese barrio de Barcelona.

Es el barrio más denso y diverso que tiene la ciudad, pero también es el que presta más servicios: cinco servicios de atención a toxicómanos, cinco para jóvenes en riesgo de exclusión, cuatro destinados a mujeres en riesgo de exclusión, dos para personas sin techo y uno para prostitutas (en total 23). Hace bien la Regidora Itziar González Virós en reclamar "políticas de equilibrio"; nadie conoce

el barrio mejor que ella: vive en Ciutat Vella desde los 18 años, y se sabe cada rincón y cada situación con la precisión que su profesión de arquitecta y su pasión por gestionar los espacios públicos en beneficio de la ciudadanía le exigen.

El centro histórico de la ciudad, lo más visitado y reconocido de Barcelona, merece una reflexión profunda por parte de los responsables de gobernarla. Es imprescindible legislar y aplicar recursos para preservar los valores que sitúan esa parte de la ciudad en el mapa internacional. El comercio, la restauración, y los trabajadores autónomos, son el conjunto de microempresas que proporcionan empleo estable al barrio; el potencial que tiene el distrito en su conjunto es potente, y son muchas las actividades que pueden desarrollarse, con la consiguiente creación de empleos. Pero es necesario legislar en favor de los emprendedores que arriesgan: de lo contrario, cada día veremos más locales vacíos y menos

oferta de servicios. Es una realidad aplicable a otros barrios colindantes, como por ejemplo Poble-Sec.

La riqueza de un barrio, además de su historia, cultura, seguridad, limpieza, son sus establecimientos, sus terrazas, y todo aquello que se precisa para vivir en armonía con el entorno. El cuidado de los espacios públicos es también responsabilidad de los ciudadanos: sólo respetando lo público estamos legitimados para exigir a los responsables de gobernar que lo hagan con ese mismo respeto y transparencia en su función.

Es imprescindible que se tomen medidas que devuelvan a la ciudadanía, comercio, empresarios y todos los que nos visitan, la tranquilidad de que se gestiona con criterios claros de civismo, que se legisla y se aplica la legislación a toda aquella conducta que esté fuera de esa convivencia que Barcelona reclama.

fundadores de la FEM

José Luís Perales Sanz

PERFIL

"Un notario no es más que un testigo de la sociedad, de la vida".

José Luís Perales Sanz, notario. Nacido en Valencia, casado y padre de tres hijos, se considera barcelonés de adopción. Empezó su carrera profesional en el año 1967 y su primer destino fue Esterrí d'Àneu, en pleno Pirineo. Tras varios traslados volvió nuevamente a Barcelona, donde lleva ya más de 30 años ejerciendo su profesión. Entre otras responsabilidades ha sido Presidente de la Comisión de Asuntos Europeos de la Unión Internacional del Notariado y ha participado como profesor en los prestigiosos cursos de la Universidad Internacional Menéndez Pelayo.

En un despacho rodeado de cartapacios nos recibe José Luís Perales. No le haremos la socorrida broma de la supuesta confusión de su nombre con la de un conocido cantante... pero no está tan lejos del mundo del espectáculo como podría parecer: es un amante del teatro y de los escenarios.

¿Cuál es tu primer recuerdo del Paralelo?

"Cuando llegué a Barcelona en los inicios de los 60, para

mí el Paralelo era un tópico, un mundo por descubrir. Naturalmente también íbamos al Liceu y al Palau de la Música -las inquietudes musicales y artísticas siempre han tenido un gran peso en mi vida-, pero **el Paralelo era otra cosa. Un ambiente lúdico de pura diversión, donde El Molino tenía, para mí, una papel de estrella y era un punto de referencia.**"

Pregunta obligada: ¿qué hace un "señor notario" en una fundación como la FEM?

"Aunque pueda sonar extraño para algunos, ligada a mi profesión, que siempre ha estado en la iconografía popular tachada de muy seria, **mi pasión era y es el teatro.** Recuerdo con añoranza una estancia en mi época de universitario, en 1960, cuando estuvimos en un albergue en Betanzos (La Coruña), donde asistimos durante un mes a un cursillo de teatro que organizaba el gran dramaturgo Ricard Salvat, recientemente desaparecido. Siempre he ido al teatro, a óperas, musicales y revistas; **incluso llegué a formar parte de un grupo teatral, absolutamente amateur,** entre compañeros de la facultad, en la Universidad de Valencia. Creo que el teatro tiene una implicación humana mayor que la del cine. Por todo ello, cuando conocí por motivos profesionales a Elvira Vázquez, Presidenta de la FEM, que me confió en parte la constitución jurídica del proyecto y poco después me propuso formar parte de él, acepté sin dudas."

Desde una óptica profesional, ¿qué aportaciones puedes realizar en la FEM?

"Un notario no es ni más ni menos que un testigo de la sociedad. Por mi despacho han pasado empresarios del mundo del espectáculo y muchos artistas

relacionados con el Paralelo. Nos hemos reunido en mi notaría con muchos empresarios del mundillo, y creo que desde mi óptica profesional tengo el pulso tomado. No hago más que "dar fe" a los actos jurídicos, a veces mundanos, a veces transcendentales, y como profesional puedo asesorar a la Fundación El Molino en los temas en los que jurídicamente tengo conocimiento. **Básicamente creo que mi aportación puede ser la de crear los instrumentos jurídicos y legales para que la FEM se desarrolle como fundación.**"

¿Y por qué crees que tiene que cambiar el Paralelo?

"Porque se ha vuelto antiguo y se tiene que adecuar al mundo en que vivimos. Tenemos que luchar entre todos para recuperar lo que fue: con grandes musicales en cartel, como un Broadway o como un Pigalle. Mi gran ilusión sería que los turistas no sólo vinieran para ver los grandes atractivos turísticos y culturales que tiene la ciudad de Barcelona; me gustaría que también vinieran para conocer el barrio que fue la cuna del espectáculo de la ciudad. Y naturalmente que nosotros, los barceloneses, seamos los primeros en poder disfrutar de ello. **¿Te imaginas lo que sería poder volver a salir de teatros en el Paralelo?"**

¿Cómo te imaginas el Paralelo dentro de cinco años?

"Pues bueno, soñando un poco, y mira que los notarios dicen que somos poco dados a soñar, pero siendo realistas (que lo somos mucho), **creo le falta más luz y más oferta, más vida.** Un lugar donde los empresarios de la restauración complementaran la oferta del mundo de la escena. Un lugar donde se pudiera ir a pasar una noche "completa": espectáculo, cena y copa. **El potencial es innegable. Tenemos la Fira de Barcelona en un extremo y en el otro el puerto. Sólo lo tenemos que canalizar, que aupar entre todos, vecinos, empresarios y administración para que sea posible.** Una avenida con luz, escaparates atractivos, restaurantes y terrazas que inviten a tomarse una copa... **El Poble-sec** tiene, además, un gran atractivo: su multiculturalidad. Un carácter propio, orgulloso de ser como es. Más razón, creo, para hacer espectáculos y crear ambientes internacionales, donde todos los ciudadanos del mundo se sientan como en su casa, sin perder, eso nunca, la "marca" de Barcelona."

A veces, el hecho de no conocer a las personas y a sus profesiones, nos hace caer en un burdo cliché. José Luis Perales Sanz es un ejemplo de ello.

Amparo Moreno, una gran actriu amb un gran cor

Va començar al món del teatre com a amateur, de molt joveneta, al **Centre Catòlic de Sants**. Mentrestant treballava de secretaria de direcció. Un bon dia es va plantar i va dir allò de "mamà, vull ser artista". Des d'aquell moment, ja fa més de 30 anys, ens ha fet plorar, però sobretot riure.

protagonistes del Paral·lel

vestits arrapats, de colors o escotats. S'ha d'estar content amb el cos que tens", ens diu amb rotunditat. "He estat (i encara faig bolos alguna vegada per Catalunya) una vedette, o una actriu còmica, com m'agrada dir, atípica per moltes coses. Pel que et deia del meu físic i pels meus esquetxos. A El Molino vaig fer números amb cançons del Gato Pérez, "Tira la gorda por la borda", o d'en Ramon Muntaner, "Ámame ama". Aquest número va ser el primer sado-masso del Paral·lel amb vestuari de Mariscal..." Atípica, innovadora i amb un humor intel·ligent.

Va començar com a professional al Teatre Victoria al 1975 i després va passar a El Molino, on va hi va estar al llarg de 4 anys (1984-88).

La seva carrera com a actriu és impressionant; ha tocat tots els gèneres i registres, estils i mitjans: teatre, cinema, TV i ràdio. Ha treballat amb els grans noms de l'escena espanyola.

En teatre destaquem *Qui té por de Virginia Wolf?* (dirigida per Hermann Bonnin, 1990), *Shirley Valentine* (dirigida per Rosa Maria Sarda, 1994 i 2000-01), *Misery* (dirigida per David Plana, 1998) o *Peer Gynt* (dirigida per Calixto Bieito, 2006).

A la TV l'hem vista a nombroses sèries (*Farmacia de guardia*, *Aida* o *Aquí no hay quien viva*, entre d'altres) i a TV3, des de fa 4 anys, és la Trini a *El cor de la ciutat*.

Al cine ha intervingut en més de seixanta pel·lícules (*Sal gorda*, 1983, Fernando Trueba; *Putxa Misericòrdia*, 1990, Ventura Pons; *Qué te juegas Mari Pili*, 1991, Ventura Pons; *Chechu y familia*, 1991, Alvaro Saenz de Heredia; *Rosita, please*, 1994, Ventura Pons; *En brazos de una mujer madura*, 1996, Manuel Lombardero; *The Sea change*, 1997, Michael Bray; *La ciudad de los prodigios*, 1998, Mario Camus; *Morir (o no)*, 1999, Ventura Pons; *La vida de David Gale*, 2003, Alan Parker; *Tapas*, 2004, José Corbacho, *¿Y tú quién eres?*, 2006, Antonio Mercero).

Al llarg de la seva carrera ha estat reconeguda amb el premi a la Millor Actriu de la *Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya* (1990), el Premi a la Millor Actriu Secundària, *Generalitat de Catalunya* (1991) i el premi a la Millor Actriu Teatral, *Generalitat de Catalunya* (1994).

Parlar amb l'Amparo és com fer-ho amb una veïna d'aquelles de tota la vida. És una dona propera, gens vedette, planera, que parla clar, hiperactiva i que s'estima la seva feina. Assegudes en una cafeteria del centre de Barcelona, on tothom la coneix, i a tothom saluda, comencem per una pregunta gairebé obligada:

Quin és el teu primer record d'El Paral·lel?

"Quan era petita vivíem amb els pares a Collblanc. Agafàvem el tramvia, el 57, que feia el trajecte Sants-La Barceloneta per anar a la platja. Quan passava per davant dels teatres del Paral·lel obria els ulls com a plats: m'enlluernaven els cartells dels teatres, les senyores i els senyors empolainats, la gent... a més, el tramvia, com una mena de premonició, tenia una parada davant d'El Molino. Veus nena, és el destí: vaig tenir la sort de la que la vida m'hi va fer tornar."

L'Amparo Moreno, que ha treballat amb Rosa Maria Sardà, Herman Bonnin, o Antonio Mercero, **mai renega dels seus orígens molineros. Al contrari. N'està ben orgullosa.** "La revista i el music-hall no són gèneres menors; qui tingui algun dubte que miri segons quins programes que es fan ara per televisió, plens d'insults i barroeries. Nosaltres fèiem, i continuo fent, un humor blanc, però intel·ligent, ple de picardia implícita. La revista em va triar a mi; quan vaig rebre una trucada de l'empresari del Victoria dient que em volia contractar com a vedette còmica no vaig dubtar. Vaig deixar la meva feina de secretaria i vaig anar al Paral·lel. Després varen venir 4 meravellosos anys a El Molino, amb en Ricardo Ardèvol com a empresari. Vaig debutar amb la Eva León, i vaig treballar amb en Pipper i amb la Merche Mar. Amb la Merche som com germanes. Sortíem després dels passis a prendre una copeta, pel barri, al Bocaccio o al Up&Down. Anàvem plegades a tot arreu, fins hi tot es pensaven que estàvem liades..." Ara, però, ens confessa que s'ha tornat una dona molt casolana, que gairebé mai surt. "Em llevo a les 5 del matí per començar a gravar a TV3 "El cor de la ciutat". Quan torno a la tarda, em poso a estudiar el guió de l'endemà: pots comptar si després em queden ganes de sortir per la nit!"

D'una altra cosa que n'està ben orgullosa, i que ens ho diu sense embuts, és de la seva edat (n'acaba de fer 60, mai tan ben portats!!) i de la seva figura.

Podríem dir que ets una vedette atípica?

"Jo sempre he estat grassoneta, però estic feliç amb el meu cos, i sempre l'he lluit. I perquè no? Moltes vegades després de les representacions, o pel carrer, se'm acosten senyores per donar-me les gràcies, per sortir, sense vergonya, amb

Com era El Molino a finals dels anys 80?

"Un lloc on la gent venia a passar-ho bé. Teníem un públic variat, de tot tipus. Parlàvem amb ells, fèiem broma constant. I varen passar els grans personatges de l'època, en Michelle Piccolí, la María Casares, en Berlanga i el mateix Fellini, amb Giuletta Massina. Va ser una nit molt especial. Hi havia, a la llotja, uns nuvis que veïen amb els vestits encara posats del seu casament. Fellini ens va preguntar si eren actors, atrezzo. Al saber que no, que eren públic normal, es va quedar parat. **El Molino en sí era fellinià**". Ens ho podem imaginar: el rei de l'univers surrealista i neorealista italià enxampat en directe, en un petit local de Barcelona.

I com veus el Paral·lel del futur?

"**El Paral·lel era el nostre Broadway. Perquè ho torni a ser hi ha d'haver-hi més llum i més seguretat al carrer.** La gent maca ja hi és, ens sobren els altres... Si els veïns de la Barceloneta són coneguts com "l'hòstia" (pel seu agermanament amb el port italià de Ostia i el seu orgull de pertinença a un barri tradicionalment mariner), els del Poble-sec són la rehòstia!!! **M'agradaria que el Paral·lel fos un carrer dedicat a les arts escèniques, a l'art al carrer.** Vull un carrer viu, amb terrasses on tota la família hi pogués passar un dia, amb espectacles per tots els públics. **M'agradaria que fos un plató ciutadà, cívic i culte.** És l'únic oci sostenible pels ciutadans, i que de retruc atraurà turisme de qualitat. Ens fan falta iniciatives privades noves i independents, com la de El Molino. És una manera de fomentar cantera pels joves i donar-nos feina als grandets. Ens fan falta iniciatives amb castellà i anglès, per atraure gent de tota Espanya i de tot el món... i mira que jo sóc molt catalana, eh, però el negoci és el negoci. M'agradaria que la gent vingués a passar un cap de setmana cultural a Barcelona, com ara anem a Madrid o a Londres a veure una obra o un musical. Cada vegada hi ha més oferta, però hem de tenir encara més si ens volem situar al món."

L'Amparo continua explicant-nos com veu el panorama de l'espectacle i del teatre. Ens pregunta quan obrirà portes El Molino, com està el tema del Talia o de l'Arnau. "**Vull tots els teatres oberts.** Vull tornar a treballar al Paral·lel. Saps? -ens diu seriosa- si fas un Shakespeare, encara que sigui dolent, el públic t'investeix d'una pàtina de qualitat, com si per fer depèn quines obres ja fossis un bon actor. Jo cerc que és molt més difícil fer riure. Fer feliç al públic, a la persona que tens al costat, és una obligació moral. **En un cert sentit els còmics som els santons de la societat moderna: fem riure al públic, que ens necessita, i nosaltres, els actors, necessitem el públic**". Estem d'acord, Amparo: el públic et necessita, i al Poble-sec sempre hi seràs benvinguda.

conversa amb

Raúl Orellana,
el dj més famós del Paral·lel

Vas néixer entre els anys 50 i 60? Flipes amb la música dels 80'? Vas anar a ballar a **Studio 54**? Si has respòs que sí a alguna d'aquestes preguntes segurament vares ballar amb el so del dj més famós del Paral·lel: **Raúl Orellana**

"Barcelona ha deixat de ser una ciutat cosmopolita. Per tornar-ho a ser s'han d'obrir locals amb qualitat, locals de tot tipus, i també clubs de ball. Per mi la música de club dels anys 80 és cultura i l'hem de reivindicar com a tal."

Amb aquesta declaració d'intencions comencem a parlar amb en Raül Orellana, un dels dj's més famosos d'Espanya. Quan ell va començar a treballar, però, en deien punxa discos... *"No saps el què em va costar que l'Associació Espanyola d'Artistes em fes un carnet, que era imprescindible per poder treballar: com que no sabien què posar-hi a l'apartat de "profesión" em varen posar "montador de discos"..."*

"Vaig començar a punxar al Centro Cultural del Ejército Español que hi havia al carrer Fontanella, on ara hi ha uns grans magatzems. Hi anava com a client, a sentir música, però a base de fer-me el pesat em varen deixar punxar. Al cap d'uns anys, al 1982, vaig entrar com a dj resident a Studio 54 -quan diu aquest nom la cara se l'il·lumina, com qui parla d'un temple sagrat- i m'hi vaig estar fins el 1994."

L'època daurada de l'Studio 54 va ser des dels Mundials de Futbol del 82 als JJ.OO. del 92. La gent feia -fèiem- cua estoicament, fes fred o ploqués, per poder ballar amb la música més moderna i internacional del moment. La sala era plena de llums i el so era espatarrant. *"L'equip de so de l'Studio 54 el va muntar el tècnic de la sala mare de Nova York, en Richard Long. Un dels millors tècnics que he conegut mai -ens diu Raül-. El so és el més important per punxar aquest tipus de música als clubs: t'ha d'embolicar, donar un cop de puny a l'estómac. Hi ha dos tipus de sons: el britànic, més agut i estrident, i el nord-americà, més greu i potent, però que et permet parlar al mig de la pista. És un concepte, més que un so: el so club dels 80'."*

En Raül ens parla sempre de clubs, no de discoteques. Perquè? *"És molt senzill: un club, sigui del que sigui, d'esport o de lectura, implica professionalització. En una discoteca hi sona música, diguem-ne, normal; en un club hi sona la millor música, la més actual i de millor qualitat. Un bon dj innova, es deixa la pell perquè el seu públic s'ho passi be. L'èxit d'Studio 54 estava basat en la qualitat de la música i del so, que feien que el públic gaudís, s'emocionés ballant. Anar a ballar a l'Studio54 era anar a un show, a un espectacle."*

La música dels anys 80 amb un bon so té èxit. Així ho demostren les cues que es formen a Ribelino's, una discoteca de la part alta de la ciutat, on cada primer divendres de mes el dj Raül Orellana organitza una festa *revival* del que fou l'Studio 54.

30 anys de dj l'han convertit en un expert en la nit barcelonina. Li preguntem com la veu. *"La veig avorrida i mimètica -respon sense dubtar-. Barcelona ha deixat de ser cosmopolita. Falten locals de qualitat, amb bona música. N'hi ha, però pocs -ens parla de locals com el Ribelino's, el Razzmatazz, Trauma, Bikini, l'Otto Sutz o el Luz de Gas-. A les discoteques d'avui en dia sona el mateix que a la ràdio, i no és per menysprear les ràdios. Falten locals que atraguin a un públic d'entre 35 a 50 anys, que d'altra banda és un tipus de públic molt agraït i acostuma a ser cívic. Tampoc no hi ha una zona definida d'oci on es pugui anar a sopar, després anar a prendre una copa i triar un espectacle o un club per anar a ballar. Per això **estic absolutament d'acord amb la recuperació del Paral·lel com a eix cultural i d'oci de la ciutat i que es convertís en el Brodway de Barcelona, amb una oferta de dia i també de nit. Si ofereixes un producte de qualitat la gent sortirà, aquest és el quid: la qualitat. En tot el ventall del concepte oci: botigues, restaurants, terrasses i locals (clubs, teatres o sales d'espectacle). També falten empresaris valents que apostin per aquest tipus d'oci, que no és fàcil, ja que actualment s'ha de complir amb molta paperassa i normativa per obrir un local, i això costa molts diners. Per això estic al 100 per 100 al costat d'El Molino: és una empresa sòlida, valenta, amb una clara voluntat de donar el millor als ciutadans. El Molino pot ser el motor d'arrencada del Paral·lel."***

I surt el dj reivindicatiu. Ens explica que no entén perquè la música dels 80' està apartada dels circuits culturals: *"la música disco, l'electrònica i el pop són cultura, igual que la música clàssica, sinó, temps al temps!"*

En Raül Orellana continua treballant amb la música, viu per la música. Ha fet i fa de productor musical, de responsable de diversos segells musicals, de director artístic, i naturalment, de dj. Va treballar amb els millors d'una època

Studio 54 de Barcelona estava situat al Paral·lel, on actualment hi ha l'Escènica (el local que esperem obri portes d'aquí poc, gestionat per la SGAE) i **era la germana petita del mític Studio 54 de Manhattan**, que va revolucionar la Nova York dels anys 80 per la seva música, la permissibilitat sexual i de consum de drogues i pels seus clients habituals: Andy Warhol, Calvin Klein, Mick Jagger, Salvador Dalí, Liza Minnelli, Donald Trump, John Travolta, Grace Jones, Donna Summer, Al Pacino, Elizabeth Taylor, Jack Nicholson, Richard Gere o Sylvester Stallone entre d'altres.

(Jocelyn Brown, Christina Aguilera, Eurythmics, Garbage, etc) i actualment té una empresa que ofereix solucions musicals que compta entre els seus clients amb empreses com MANGO, C&A, CAMPER o H&M.

Per acabar li demanem que ens faci el seu top 10:

No punxaria mai:

"En general no punxaria mai música comercial, però en especial l'Spaghetti Disco: *La dolce vita*, de Ryan Paris o *Ma quale idea*, de Pino d'Angio"

No podria deixar de punxar:

"Buf, és difícil, però no podria deixar de punxar a la Jocelyn Brown, amb *Inner Live*, i la cançó *Ain't No Mountain High Enough*, o a Jimmy Bo Horne i *Spank*, a Ralph Rosario i *I Want You*, i de música espanyola no em deixaria mai a Alaska, i si haig de triar un tema *el Cómo pudiste hacerme esto a mi*."

històries del paral·lel i els seus barris

Envia'ns un article relacionat amb el Paral·lel i els seus barris, la seva història, anècdotes o personatges curiosos per correu electrònic a:

fem@fundacioelmolino.org

o per correu postal a:

FEM / C/ Pedro i Pons, 9-11 8^è 08034-Barcelona.

L'article ha de tenir un mínim de 200 paraules i un màxim de 500, i ha d'estar signat amb el teu nom i cognoms, afegint una adreça de correu electrònic o un telèfon de contacte. Pots incloure fotografies (per e-mail en els formats jpg, tiff o pdf, amb un pes màxim de 3 megas cadascuna).

col·labora amb la FEM

Si vols adherir-te a la Fem, descarrega l'imprès d'adhesió des de la nostra web (www.fundacioelmolino.org), empena'l i envia'l per mail o per correu postal. No oblidis indicar totes les teves dades i incloure la teva signatura.

Edita la separata: FEM (Fundació El Molino).
Direcció: Elvira Vázquez. Edició: Eva Asensio
Redacció: Fundadores y miembros de la FEM.
Entrevistes: Laura Trabal. Diseño y maquetación: Cesar Asensio
E-mail de contacto: fem@fundacioelmolino.org
ZonaSec y la FEM no se hacen responsables de las opiniones publicadas en esta separata.

